

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LES ALES DE ICARO.

NINOTS PER D'IVORI

Cansat ja Dèdal d'estar tancat al laberinte de Creta, parlà amb son fill Icaro i li digué: «Si bé estem cercats per mar, els cels són lliures, porta'm cera i plomes i miraré de fer unes ales per sortir d'ací». — El noi, com que podia sortir i entrar lliurement, li portà

ço que va demanar-li son pare i es posaren a fer les ales. Dèdal féu l'armament intern i el re. obrirén de plomes que ell anà cosint i després les enganxà amb cera. Quan foren fetes va posar primer les de son fill i pujaren al cim més enlairat que pogueren del cercat. Allí en veure's

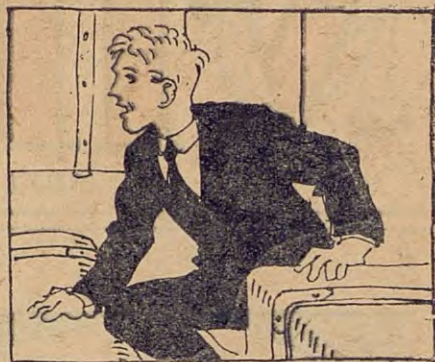
el noi lliure, començà a voleiar, deixant a son pare sense posar-se les ales. Dèdal el va cridar i això li féu comprendre que en faria alguna de crespà. Li va recomanar en gran manera que no anés massa baix perquè la humitat podria estovar-li les plomes mancades de vida, ni massa alt perquè l'escalfor del sol li fondria la cera. Icaro va ajudar a col·locar les ales a son pare, i després emprengueren el vol. Dèdal no parava de donar-li consells però Icaro va voler volar més alt en veure que eren admirats pels pastors que els prenien per déus i va acostar-se massa al sol ço que causà que es callant-se la cera, les ales varen desfer-se, i ell caigué a la mar la qual prengué son nom.

Un noi per la seva mare

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

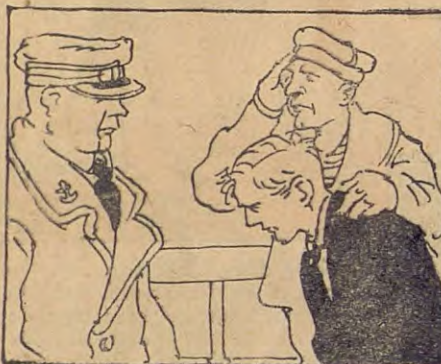
rassades les primeres hores sense ésser vist, ja no hi havia provabilitats d'ésser descobert, perquè un cop els equipatges i càrrega en son lloc, ja els mariners deixaven el compartiment i se n'anaven per altres feines. Procurava dormir perquè era de la millor manera de no trobar llarg el temps, perquè a les fosques quasi, sense ningú

per parlar era per entristir no un noi de 14 anys, sinó l'home més fort.

Allí passà hores tristíssimes, però l'aguantava ferm el record de la seva mare i l'esperança de poder-li procurar medis per cuidar-se i potser i tot per rodejar-la de comoditats. Els sobressalts que passava quan de tard en tard sentia enraonaments prop seu, se-

parant-lo dels que parlaven les parets dels mundos que li feien de cel·les! I naturalment vingué un moment en què li fou precis sortir de son amagatall, ja comprendreu perquè.

Pensà que essent ja a alta mar el vaixell, tot lo més que podia succeir-li era que el fessin baixar al port següent i repetir l'aventura fins a ésser a lloc.

Sortí i tot seguit fou vist pel vigilant de la bodega que el detingué i el presentà al capità, perquè digués què calia fer amb ell.

El capità el féu portar castigat a la barra, amb l'intent de desembarcar-lo en tocar a terra i entregar-lo a les autoritats, perquè fos retornat a casa seva.

A la barra li duïen menjar i la gent

de càmera en mirant-lo des de la clara-boia, pensaven que era un pillet castigat, i ell que comprenia això que pensaven els afortunats badoos que el contemplaven, tenia una gran pena... però el record de la mare l'aconsolava i li donava forces.

Vet aquí que es posà malalt l'ajudant del cuiner i tres mossos del menjador de resultes d'una intoxicació, i

aleshores pensà el capità en el noi que anava a la barra, i l'envià a buscar. Li proposà de servir a la cuina per rentar plats i altres feines fins al primer port. En Darius agraï molt la proposició i posà tant entusiasme en el compliment del seu càrrec que el cuiner tan engrescat li va posar tanta bona voluntat que li hauria donat tot. Així de moment almenys la situació de Darius

havia millorat radicalment. El capità s'enterà de l'excel·lent comportament del minyó i va enviar-lo a buscar al pont, i va fer-li explicar l'objecte del seu viatge, i en explicar-li Darius amb els ulls plens de llàgrimes que era amb l'afany de donar benestar a la seva mare, va prometre-li que no el desembarcaria i que el deixaria a Buenos

Aires, on fins i tot el recomanaria a uns coneguts seus. El noi quedà tan entusiasmat amb la promesa del capità que encara posà (si era possible) més cura en les feines que el cuiner li encomanava.

I encara li quedava temps per ajudar a servir les taules, on per la seva simpatia avia es guanyà la benvolença

dels passatgers i quan després de diverses escales arribaren a Buenos Aires, de propies s'havia fet trenta vuit pesos, que li vingueren molt bé.

El capità tal com li havia promès el presentà a uns paisans coneguts i li afegí dotze pesos perquè acabés d'arrodonar els trenta vuit fins a cinquanta.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

COMPTES DE BOGADIRA

— M'ha perdut una camisa i la posa al compte?

— Es que quan l'he perdut ja l'havia rentada.

DESMEMORIAT

El professor Pierre d'Os seia en una taula al restaurant. Després de mitja hora de restar immòbil, cridà el cambrer.

— Escolteu — li digué; — farà mitja hora que he demanat sopar. Es que vostè s'ha descuidat de dur-me'l, o jo de demanar-lo, o és potser que ja me l'he menjat i no ho recordo?

ARISTOCRACIA

— Com és — preguntaven al baró de Rocabella — que sempre que va en l'express porta el seu criat al mateix departament?

— Home — respongué el baró — és molt natural. Si em calgués baixar del tren, qui tocaria l'aparell d'alarma.

SEMBLANÇA

El pintor: — T'agrada el retrat que he fet d'en Cusi Pelat?

Amic: — Ja ho crec! S'assembla molt.

— Doncs no me l'ha pagat.

— Així encara s'hi assembla més.

QUINA LLÁSTIMA

L'avar Penyes acabava de treure mil pessetes de la rifa però feia una cara tota consirosa.

— Que no estàs content, Penyes? Jo em creia que t'agradaria treure una rifeta! — li digué un company.

— Sí, ja m'ha agradat, ja — féu en Penyes. — Però el cas és que havia comprat dos números i sols he tret amb un. Tres pessetes mal gastades! quina pega!

A LA FONDA

— Cambrer, què m'heu dut aquí? Això és una racció de biftec? Sembla mitja racció només!

— Sí, realment, sembla mitja, però potser ja n'ha menjat una mica!...

— Sí, n'he menjat un mos.

— Ah, així era racció sencera.

A CA'L JOIER

— Com se'n diu d'aquesta pedra

verda que duc a l'anell, maragda o esmaragda?

— Si vol dir-ho correctament, digui'n vidre.

SERENITAT

Un paleta treballava al cim d'un gratce s i des de baix se l'estava mirant un repòrter, el qual cregué que fóra interessant d'interviuar-lo.

A l'hora de dinar se li apropà, i li digué:

— No s'espanta mai ni té cap ensurt en mirar des de tanta alçada?

— Prou — respongué el paleta; — l'altre dia em vaig ben esglaiar.

— I per quina motiu?

— Perquè vaig veure a baix el carrer un auto que anava a atopellar una vella.

DARRERS MOTS

Són famoses les darreres paraules dels grans homes, però heus-en aquí algunes que, malgrat no ésser de grans homes, són dignes de memòria:

— Vaig a tastar aquests bolets. No són rovellons, però crec que seran gustosos.

— Deixam provar de guiar l'automòbil una mica.

— Dónam un llumí, que em sembla que ensumo un escape de gas.

per En GUILLEM D'OLORÓ

— Mira aquest xofer, no pot frenar
— Què és aquesta bèstia, un bou o una vaca?

— Vaig al terrat a lligar l'antena.

QU NA SORTI!

En Pau Betzol es presentà davant els seus amics amb cara riallera. Havia tingut una idea magnífica.

— I doncs! què tens, Pau, que estàs tant content!

— Estava pensant en la sort que he tingut de no haver nascut a Berlin.

— Sí? i per què ha estat sort?

— Perquè no sé res d'alemany!

PRUDENCIA

— La meva dona i la meva sogra — deia el senyor Pancràs — sempre s'estan barallant.

— I tu, què fas? — féu el seu amic.

— Jo, observo una neutralitat alarmada.

LA LLEI SECA

Es celebrava un míting contra l'alcoholisme. L'orador, amb veu tonitrua, clamava contra l'ús i l'abús de les begudes espirituoses, en mig d'una gran espectació. Arribant a un punt culminant del seu discurs, exclamà:

— Si jo manés, faria llençar tot el vi, cervesa i licor al fons del mar!

— Visca! Molt bé! — cridà un del públic.

— Molt em plau — féu l'orador — veure que troben ressó mes paraules.

Sou també prohibicionista, amic?

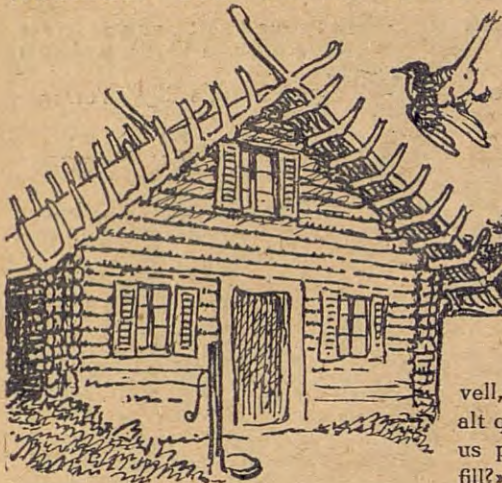
— No, sóc bus.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

E L M À G I C

(Continuació)

neixes te'l podràs emportar; però si arribessis tard o no el reconeguessis, es quedaria per sempre amb mi.

El camperol tan content que no es recordà de preguntar l'adreça i el nom del desconegut i fins la professió que ensenyaria al seu fill. S'acomiadà d'ell, se'n tornà a casa, amb gran joia contà a sa muller el que li havia esdevingut. El camperol no s'havia adonat que aquell, en companyia del qual havia deixat son fill, era un màgic!

Passaren els tres anys: El vell havia oblidat per complet l'hora i el dia d'anar a cercar el seu fill i no sabia com sortir-se d'aquest trasbals. El dia abans de complir-se la data, el seu fill, convertit en un ocellet, volà a casa de son pare i sa mare; es deturà al davant de la cabana, i donant un cop de poteta en terra, recobrà sa forma humana i entrà a dins de la casa fet un home de cap a peus. Podeu comptar, la joia de sa mare i la de son pare! Ell els saludà respectuosament, i digué:

— Pare! Demà és el dia en el qual has de venir a reco'lir-me, puix es compleixen els tres anys dels meus estudis; procura ésser puntual i no oblidar-te'n.

I a continuació li explicà on era la casa del màgic i com tenia de fer-ho per reconèixer-lo.

— El meu mestre — digué — té a casa, junt amb mi, altres onze xicots deixebles com jo, els quals no es podran moure mai més de sa companyia, car els pares llurs arribaren tard a buscar-los o bé no varen saber reconèixer-los; si a vós us passés el mateix, no em quedaria més remei que romandre tota la vida amb ell. Quan demà arribareu a casa del mestre, ell ens presentarà tots dotze joves transformatos en dotze coloms blancs, tots exactament iguals: Fixeu-vos bé, car al principi tots volarem al mateix ni-

vell, però després jo volaré un xic més alt que els altres. Al·lores el mestre us preguntarà: «Has conegut el teu fill?» Vós assenyalareu el colom que voli més amunt. Després — continuà el fill — us presentarà dotze cavalls que tots dotze tindran el mateix pèl, el mateix color, la mateixa alçada i la mateixa crinera: Remarcareu que un d'ells estarà un xic intranquil i picarà en terra amb la pota esquerra: Aquell cavall seré jo. El mestre us preguntarà novament si m'heu reconegut, i vós, sens dubtar gens, m'a senyalareu a mi. Per fi — acabà el fill — apareixerem al davant vostre dotze joves ben plantats; de la mateixa alçada, amb la mateixa fesomia, el mateix color de cabell, la mateixa veu i els mateixos vestits i calçat. Fixeu-vos, aleshores, que a la meua galta dreta s'hi deturà una mosca: Aquesta serà la senyal amb la qual em reconeixereu.

S'acomiadà de sos pares, donà un cop a terra amb el peu, i a l'instant es convertí en un ocellet que s'allunyà volant fins arribar a la casa del bruixot.

L'endemà, el pare es llevà de matí i se'n anà a buscar el fill. Quan es presentà al davant del màgic, aquest li li digué:

— He ensenyat al teu fill durant tres anys tota la ciència que jo posseeixo: Això em dóna dret a quedar-me'l per sempre en el cas que no el sàpigues conèixer.

I dient això, deixà anar dotze coloms blancs que no es diferenciaven en res. El màgic preguntà al pare:

— Quin és el teu fill?

— Com vós que el reconegui si tots els coloms són iguals? — exclamà el pare.

Mes, de sobte, un dels coloms començà a volar més alt que els altres, i el pare aprofità l'avinentesa per assenyalat el seu fill.

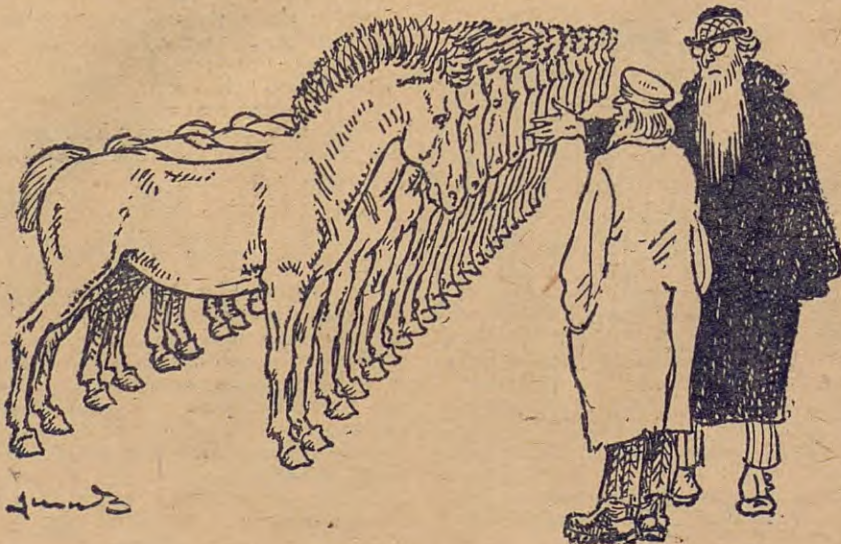
— Bé, home! — aquesta vegada l'has reconegut.

Al cap de pocs minuts aparegueren dotze cavalls que tenien el mateix pèl, la mateixa crinera, el mateix color i la mateixa alçada. El pare començà a caminar pel voltant dels dotze animals sens poder reconèixer son fill, quan observà que un dels cavalls picava en terra amb la pota esquerra: El pare, signà de seguida el cavall al bruixot, dient-li:

— Aquest és el meu fill!

— Tens raó, vell! — exclamà el màgic.

Finalment es presentaren davant

seu dotze joves formosíssims: Tots tenien la mateixa fesomia, estatura i veu; tots tenien el cabell i els ulls del mateix color i tots anaven calçats i vestits iguals. El pobre camperol, per més que feia, no podia conèixer quin d'ells era el seu fill; passà dues vegades per davant de tots i per fi observà

— Senyors caçadors, aquest gos és meu i amb ell jo em guanyo la vida.
— Doncs veneu-nos-ell
— Doncs compreu-me'l!
— Quant ne voleu?
— Cent rub'les!
— Nostre! — I immediatament donaren els cent rubles al camperol, mes

corretges de les sabates no sabia amb què adobar-me-les.

— Bé, doncs, agafa-les.

I lligaren el gos amb una corda pel coll a la sella del cavall i s'allunyaren al galop.

Al cap de poca estona de galopar, veieren una altra llebre; deixaren anar els gossos i no la pogueren atrapar:

— Nois — féu un de's caçadors — és qüestió de deixar anar el gos que hem comprat.

El deixaren anar i quasi que no tingueren temps de veure'l mes: La llebre corria cap a un cantó i el gos s'escapà i desaparegué cap a l'altre i en poca estona arribà allí on havia romàs el seu pare. En arribar-hi pegà un cop de pota en terra i recobrà sa forma humana.

Pare i fill continuaren el camí i arribaren a la vora d'un gran llac. Per allí hi havia uns caçadors que anaven a la recerca d'ànecs salvatges:

— Mireu pare — féu el fill — mireu quin vol d'ànecs. Ara em transformaré en falcó per caçar-los; els caçadors us amenaçaran perquè els de'xeu caçar a ells sols, i vós els hi direu: «Senyors caçadors: jo no tinc res més, per guanyar-me la vida, que aquest falcó». Ells us el voldran comprar i vós els el vendreu, però recordeu-vos de guardar per vós les corretgetes de les potes.

Es transformà en un magnífic falcó que volà ràpidament a gran alçada i d'allí es deixà anar al damunt de la volada d'ànecs salvatges, i en ferí i matà tants que el pare reuní en pocs moments tot un munt de cacera.

Quan aquells caçadors veieren un falcó tan prodigiós s'aproparen al vell i li digueren:

— Com és que heu vingut a prendre'ns la cacera amb vostre falcó?

(Continuarà)

que a la galta dreta d'un d'ells s'hi deturava una mosca. El pare, ple de joia, exclamà:

— Aquest és el meu fill, Mestre!

— L'has reconegut; però no ets tu el savi astut, sinó que l'astut és el teu fill.

El pare, bojament content, s'emportà son fill cap a casa. Hom no pot calcular el temps que caminaren; els contes són explicats molt de pressa, però la realitat és bon xic diferent. Pel camí trobaren uns caçadors a cavall discutint i vet ací que passà una llebre i se'ls escapà.

— Pare — exclamà el fill — jo em transformaré en gos llebrer, atraparé la llebre, i quan els caçadors vindran per prendre-me-la, vós els hi direu: «Ep, senyors caçadors, aquest gos és meu i amb ell em guanyo la vida». El's us voldran comprar el gos i vós els el vendreu per una bona quantitat de d'ners, però guardeu de retenir el collar i la corretja.

A l'instant es convertí en gos llebrer i en un dir Jesús atrapà la llebre i la portà a son pare. Els caçadors començaren a cridar contra el camperol, dient-li:

— Nosaltres no us perjudiquem en res i vós veniu aquí amb el vostre gos a robar-nos la presa!

en veure que li treia el collar i la corretja, digueren:

— I per què no li deixeu la corretja i el collar?

— Perquè si se'm trenquessin les

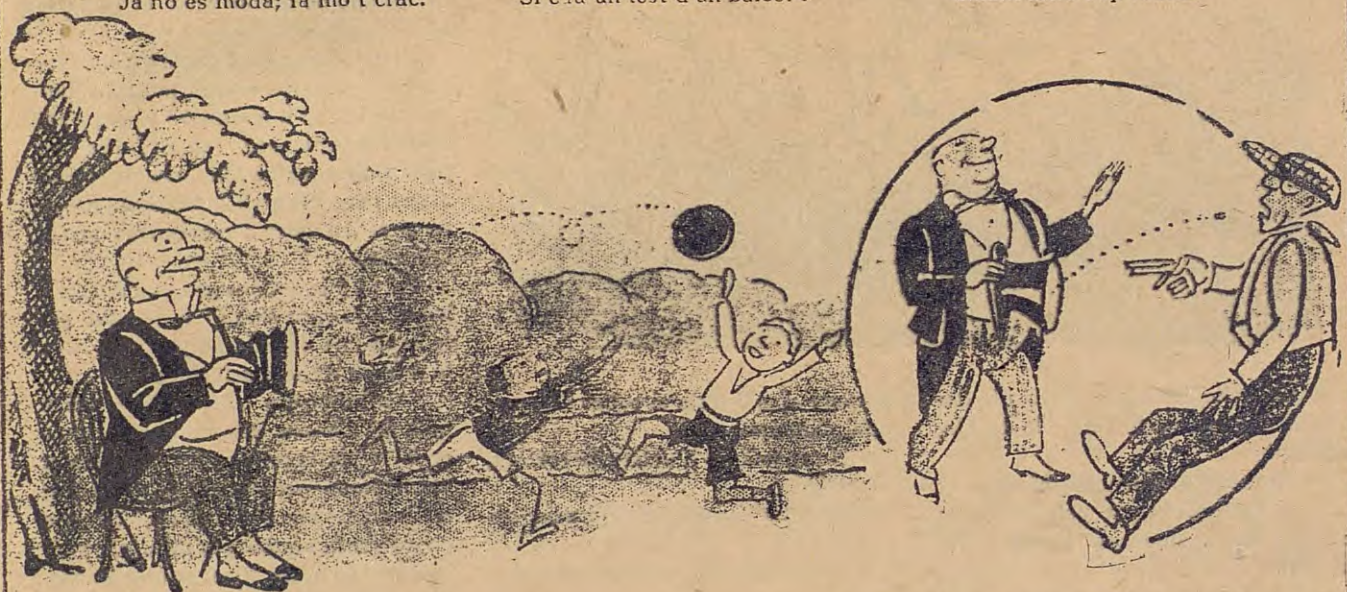
El clac

— On aneu amb barret ciac!
Ja no és moda; fa mo' t crac.

— Es tan sols per precaució.
Si cau un test d'un balcó...

...en topar amb el tarot
amunt altre cop rebot.

-- Si hi topa alguna pilota
també de seguida bóta.

— Si algun lladre em tira un tret
li retorna el meu barret.

— Un noi me'l volgué aixafà
i en l'aire el clac el llençà.

— Prô en canvi, un jorn al cafè
em féu gastar molt dinê.

UN RETALLET DE CADA COSA.

NOVES I COMENTARIS

Tunney, el campió del món de boxa va *knockout* un lladre que li havia robat cent dòlars. Probablement, d'ençà que és campió no havia boxejat encara per tan pocs diners.

Diu un savi, que els homes llargs de cames acostumen esdevenir rics amb facilitat. Sobretot si són caixers d'un banc i fugen amb els diners.

En cert restaurant hi ha un cuiner literat que sovint deixa cremar l'arròs per recitar versos de Lope de Vega. Més adequat fóra Calderon, per un cuiner.

Per què els gossos en sentir música lladren o udolen? pregunta un periodista. Probablement perquè tenen prou franquesa per exposar clarament llur opinió.

Camineu si voleu conservar la salut; diu un metge. Els *reflis*, però, no en tenen prou amb caminar; generalment han de córrer.

L'Egipte és un país piramidal però no s'hi pot anar perquè Nil veus, Nil visites, Nil travesses, Nil contemples...

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Un llaurador d'Albalat
perquè ensopegà el rossi
li digué ahir al matí:

— Que encara no t'has senyat?

A. M. FERRER

El sastre Pau s'exclamava
amb un minyó tarambana
que devint, mai pagava
una fina americana.

— Qui l'ha fet? digué el minyó.
— Jo! per què, grandíssim plaga?
— Perquè així jo tinc raó:
Aquell que la fa, la paga!

J. CAMPANÀ

— No topi amb mi, senyor. Sóc cec.

— Quines ganes de prendre mal!
Un cec anar pel carrer a la nit!

(De *Pé'e-Mé'e*)

Un avariçió jueu
estava tant disposat
a no tenir mai hereu
que fins va matar el gat
perquè sempre deia *mèu!*

J. CARCASSÓ

Deia un estanquer molt sord:
— Monedes falses a mi?
S'ha tallat el que ho intenti
jo en tinc prou sentint el drinc!

P. BUSQUETS

— Es aquí el marquès de Gràcia?
— No, aquí és el marquès d'Oviedo.
— Si que vaig errat de *comp.es!*
— No que va errat de marquesos.

R.

VAGA DE VOCALS

.n. n... .tr.v.d. .d.s.mb.lt.
.s.v. v.l.r.b.ny.r.n.n.m.r.v.lt.
d.nt: N. .m.f.p. .mi!
M.s.v. tr.b. .n.r.q..
.f.m.t. c.nt.m-l.r.r.n. .bs.lt.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Cuba. — Illa anomenada així pels molts bocois de rom i canya que exporta. Està situada sota els Estats Units i té la forma d'un triàngul torçat. Està habitada principalment per gent que és diuen Panxo i altres que es diuen Domingo. Els primers són blancs i els segons són negres. El nom de's primers ve de què de tan poc treballar crien un abdomen sobressortint i el dels segons ve de què sempre fan festa. Al qui treballa li diuen gallego.

Hi va molta gent a fer fortuna. Si hom té prou paciència per passar-se alguns anys menjant *tasafo* i *frijoles* i fent la feina que no volen fer els Panxos i els Domingos, vindrà dia que podrà tornar a Sitges, a Blanes o a Llorret amb un vestit blanc, jipijapa, cadena d'or amb un *dollar* penjat i un lloro que crida «*Dame xocolata!*» i al poble li diran l'americano i a la seva dona l'americana, que si com a vegades acostuma succeir, és negra, serà americana de dol.

MARC POLO

Solucions al número passat

A la vaga de vocals:

Si n'eren tres tambors
que vénen de la guerra
el més petit de tots
duia un ram de roselles.

Al jeroglífic:

Impertinents

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 482 — Sebastià Simon

N.º 483 — Ramon Muixí

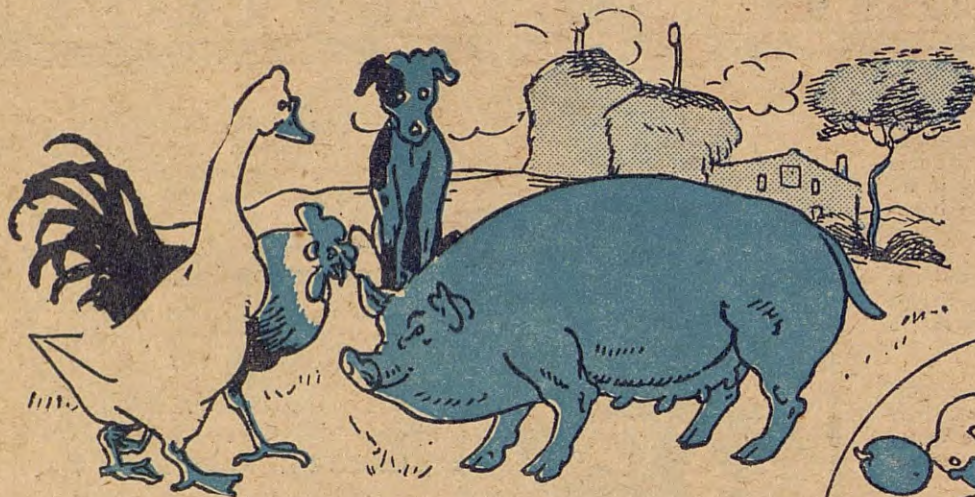
N.º 484 — Joan Amat

N.º 585 — Hilari Celma

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

LES BESTIES ES DIVERTEIXEN

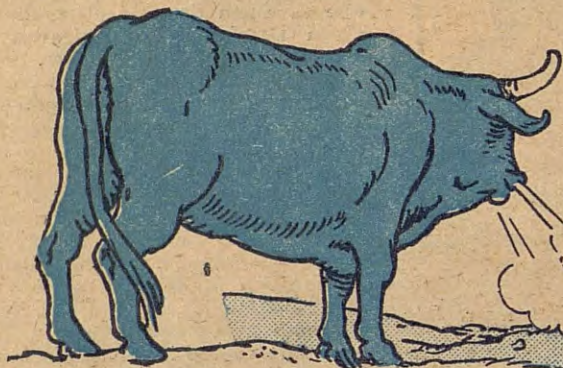
per XIRINIUS

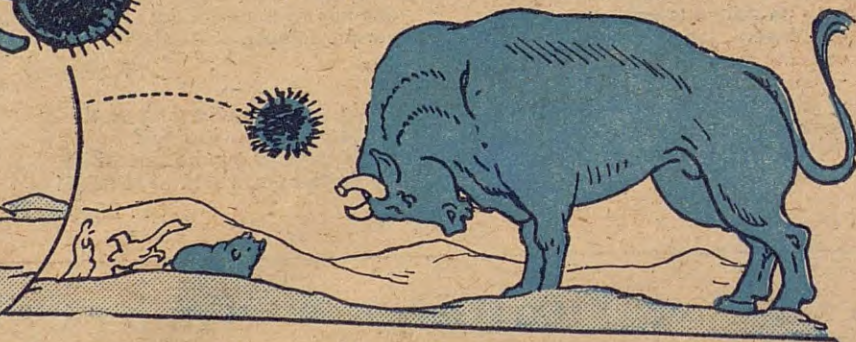
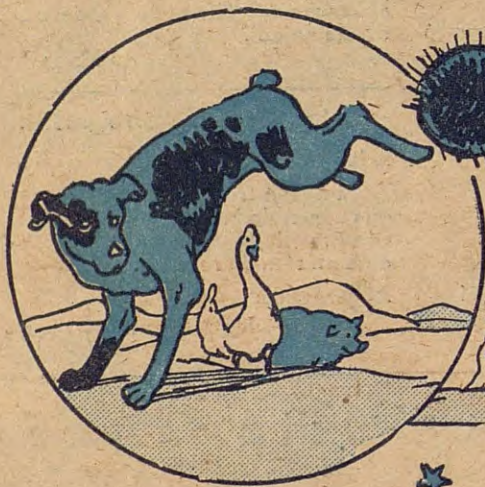
Com que s'avorrien molt
funden un club de futbol,

Fer de refli al gall li toca
i porta les ales l'oca.

El senyor brau s'enfada
i no els vol deixa jugà.

Però el cà li ha xutat
un eriçó enèrçat.

-- Tenies la mosca al nas?
Doncs així la mataràs!